

CATALUNYA INDEPENDENT

S'ha anat parlant molt darrerament dels avantatges econòmics que tindriem si fóssim independents. Però n'hi ha d'altres tant o més importants.

Si donem un cop d'ull a la Història veurem que quan hi havia petits estats, les polis gregues, a qui els ho devem gairebé tot, o les ciutats gòtiques i renaixentistes per exemple, va haver-hi un esclat cultural i artístic increïble.

Es deia dels petits estats alemanys que quan a l'un disparaven la canonada del migdia, el veí posava el rellotge a l'hora però dins d'aquests petits estats hi van florir els músics més grandiosos de la Història: Bach, Haendel, Telemann, Haydn, Mozart i tota una colla d'altres que serien grans si aquests genis no els fessin una mica d'ombra. I cada un dels petits estats tenia teatre i tenia una orquestra i un d'ells tenia Goethe que ho organitzava tot a més de ser el poeta més gran de parla alemanya.

Abans, a la Itàlia renaixentista cada ciutat-estat independent exterioritzava la seva grandesa projectant bellíssims edificis, guarnint les places amb escultures magnífiques i les parets amb pintures que encara anem a veure amb ulls meravellats.

D'acords que aquests petits estats es barallaven i no tot era bellesa però al menys hi havia la compensació del que oferien i els habitants de cada un d'ells se'n podien sentir orgullosos.

Quan la Catalunya moderna va estar més a prop d'una certa independència, durant la Generalitat de Macià i Companys, el progrés que va fer va ser formidable i en molts aspectes, sobretot en educació i llibertats individuals es va posar al costat dels països més civilitzats d'Europa .

Diuen que el nom no fa la cosa però és una llàstima que els comtes de Barcelona, en independitzar-se dels darrers carolingis no es proclamessin reis en lloc de seguir signant com a comtes. Si ho haguessin fet, en unir-se al minúscul regne d'Aragó el nom de Catalunya -o el de Barcelona- hauria passat al davant i ens donaria si més un motiu lèxic per reclamar amb més força la nostra essència com a nació històrica .I quan Ramon Berenguer IV es decidia a fer-se concedir el títol pel Papa de l'època, es va morir sense haver arribat a Roma. Ja ho deia Ferran Soldevila que la naturalesa ens havia jugat males passades fent morir massa tard a Jaume I i massa aviat a Pere el Gran o a l'esmentat Ramon Berenguer.

Hauríem de ser independents per mil i una raons ni que fos tan sols per estalviar-nos les baralles estèrils amb els energúmens que ens discuteixen el dret a usar la nostra llengua quan i on volem i així poguéssim fer servir les nostres energies elaborant projectes fructífers.

No cal dir que si els nostres impostos es convertissin en serveis catalans, en infraestructures racionals, en escoles en beques per a la investigació i coses similars, no diré que els paguéssim de gust però sens dubte no ens bulliria tant la sang com ho fa ara quan els veiem malbarats d'una manera insultant. I

I si els nostres polítics, tenint tots els recursos, no en fessin un bon ús ho tindriem molt més fàcil per recriminar-los i demanar-los comptes.

Hem de ser independents. En aquest moment és l'única sortida i l'únic projecte que encara ens pot encendre una petita flama d'alegria i d'entusiasme.

Núria Albó

Membre del consell assessor d'Osona per la Independència - ANC